

ΜΑΝΟΥΛΑ

Τρέμωμανούλα! Τ' ἄρρωστό σου βῆμα
Μέρα τὴ μέρα πιὸ βαρὺ ἀγρικιέται·
Τῆς ἀγιασμένης σου ζωῆς τὸ νῆμα
᾿Ωϊμένανε! ἀρχίζει καὶ μετριέται.

Μέσ' ἀπ' τὸ παραθύρι σου κυτάζεις
Κ' εἶν' ἡ ματιά σου τόσο ἀφηρημένη!
Μοῦ φαίνεται πὼς κρουφαστενάζεις·
Πῶς τρέμει ἀπόψε μου ἡ καρδιά, πῶς τρέμει!

Ἔλα κοντά μου, μίλησέ μου ἀγάλι
Μὲ τὴν καλή, τὴν ἀπαλή μιλιὰ σου·
Ξεκούρασέ μου τὸ βαρὺ κεφάλι
Μέσ' στὴ ζεστὴ φωλιά τῆς ἀγκαλιᾶς σου.

Ἡ ζέστα σου! Γλυκύτερο τὶ ἄλλο
Ἔχει ἡ ζωὴ στὸν ἄνθρωπο νὰ δώση;
Λιμάνι μέσ' στῆς τρικυμιᾶς τὸ σάλο·
Ἄπο ναυάγια πόσα μ' ἔχεις σώσει!

Μ' ἀπόψε τὶ χλωμὰ ποὺ σβνέται ἡ μέρα!
Κάποιος παραμονεύει ὀλόγυρά μας . . . .
Μανούλα! νὰν τὰ δάχτυλα τοῦ ἀγέρα
Ποὺ ψαχουλεύουν τὰ παραθύρά μας;

Λὸς μου τὰ δυό σου χέρια . . . πῶς φοβᾶμαι . . . .
Νὰ διπλομανταλώσουμε τὴ θύρα.
Σήκω πιὸ μέσα, πιὸ βαθιὰ νὰ πᾶμε,
Ἄχ! Νὰ σὲ κρύψω θέλω ἀπὸ τὴ Μοῖρα!

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ